

Po dolgem prerekanju sta se vendar pogodila za ceno, kajti sedaj je možiček na vsak način hotel dokazati, da raste tu drevje prav lepo in da bo v nekaj letih prav lep gozdiček.

Vendar je prišel Mohorec do tega sveta. Ko je prihodnjo pomlad trebil grmovje, je videl, da je zemlja sicer čisto dobra, le preveč navlake je bilo na njej. Mohorec je svet čisto iztrebil, in ker je ležal v bližini hiše, je izpremenil nekdanjo puščo v sadni vrt.

Čez par let so imeli Mohorčevi otroci zopet vsaj toliko sadja, da se je izplačalo zjutraj vstati in iti pogledat, kaj je vse padlo na tla.

Kakšno veselje so imeli takrat, ko so urejali vrt! Vsi so hoteli pomagati. Anton je prav pridno izkopaval grmovje, drugi so pa trebili mah in pobirali kamenje. Iz zanemarjenega gozdiča je postal v letih najlepši vrtiček v vasi. Pridnost Mohorčeva in njegovih otrok se pozna še danes na tem vrtu. V letih je skrbni oče nakupil še več zemlje od zanikarnih in zapravljivih gospodarjev. Tako se je množilo premoženje Mohorčevih. S premoženjem, pridobljenim s pridnostjo in varčnostjo, pa je rastle tudi njih sreča in zadovoljnost.

Maksimov.

Živali.

15. Stržek.

Droben ptiček sem stržiček,
v družbi ptičev siromak;
skrivam v gostem se grmovju,
da me ne opazi vsak.

Rada muca name strelja
z bliskajočimi očmi,
a v višinah grabežljivi
sokol s kljunom mi preti.

V boj ne spuščam se nikoli —
preslaboten sem za to;
rajši v mišjo luknjo šinem,
pa ne najde me nikdó.

Ej, kjer ni moči obile,
naj razum bo mesto nje,
pa ne bo več glav razbitih,
pa potihnejo tožbé. —

Maksimov.

16. Zajčku.

Deteljico našo,
zajček, vedno ješ,
deteljice naše,
jesti pa ne smeš,
tega, tega, zajček,
ti še zdaj ne veš.

Prišli bodo oče,
prišli s puškico,
pa boš videl, zajček,
kak bo počilo.

Jaz pa, oj, ustrelil,
zajček, bi te ne,
malo le za ušesa,
rad prijel bi te,
da boš vedel — naša
deteljica je.

Oj, počakaj, zajček,
da te bom zuhâl,
sicer bodo oče:
bum, bum —! Pa boš pal.

Rad. Pečjak.

17. Polžek.

Hišico brez oken,
štiri rožičke;
polžku mudi se
čez krtove gričke.

Srečala polžka
vrana : kra, kra!
Polžek šel v hiško:
»Ni me doma!«

Vrana je trkala:
»Polžek, odpri,
pokaži rožičke,
pokaži oči!...«

Polžek pa vrani
le skriva rogé —
mu hiško razbila,
pojedla ga je...

Listje in cvetje.

Modrost v pregovorih, domačih in tujih.

Komar.

Komarji so vsi enaki.
Lačni komarji hudo pikajo.
Komarja odpraviš z obraza, prilizovalca ne iz ušesa.

Ni treba po vsakem komarju mahati.
Da se komarji preženo, ni treba hiše zažgati.

Veliko komarjev slona užuga.

Komarje precejajo, slone požirajo.

Reki. To je star komar, ki je že pred letom letal.

Komarje bi koval, ko bi mu kdo podkve delal.

Komarja s slonom primerjati.

Kopito.

Kopito po nogi, ne noga po kopitu!

Vse se ne da narediti po enem kopitu.

Kakršno kopito, tak črevelj.

Rek. Vsi so (oba sta) po istem kopitu.

Kopriva.

Tudi med koprivami raste včasih vijolica.

Kopriva ne pozebe. — V koprivo ne trešči. — Koprivi ne škodi ne toča, ne slana.

Zgodaj začne žgati, kar kopriva ima ostati (postati).

Kdor koprivo pozna, nagec skrije.

Kopriva speče tistega, ki jo prime.
Čim trje primeš koprivo, tem manj peče.
Lahko je s tujo roko koprive prijemati.
Kdor koprive sadi, ne more lilij vzgojiti.
Rek. Na koprivah sedeti. (Nemirno.)

Korist.

Vsakdo gleda na svojo korist.

Ni koristi brez škode. — Korist in škoda sta sestri.

Korito.

Kdor ni dalje prišel kot do korita, temu je vsaka mlaka morje.

Ni treba gledati korita, ampak prašiča.

Kos.

Kdor drobtine ne časti, tudi kosa vreden ni.

Kosa.

Kosa plača travnik.

Slaba kosa potrebuje spretne roke.

Kakršna kosa, taka košnja.

Smrt ima (nosi) koso, ne sekire.

Smrt vse omaja, nje kosa kosi od kraja.

Rek. Kosa na kamen zadela.

Kost.

Gola kost še psu ne tekne. — Neče ni pes golih kosti.

Čim bliže kosti, tem boljše meso. — Še pes vé, da je najboljše meso pri kosti. — Pri kosti je mesa zadosti.